

Історія Олени Зубової, учасниці обласного конкурсу «Жінка Донеччини» 2024 року, номінація «Турботливе серце»

Олена народилася й виросла в селищі Володарське (Нікольське), що на Донеччині. З дитинства знала, що хоче допомагати людям. Це бажання привело її до медицини. Олена з 1994 року почала працювати медичною сестрою у хірургічному відділенні Володарської ЦРЛ. Мала честь отримати найвищу категорію під час роботи. У 2017 році Олена приєдналася до лав ЗСУ, де в військовому шпиталі надавала допомогу пораненим.

Коли почалося повномасштабне вторгнення, Олена залишилася вірною присязі. Особливо важкими були перші дні після 24 лютого 2022 року, коли їх медичний шпиталь у Маріуполі без зупинки приймав поранених, не тільки військових, але й цивільних, які постраждали від ворожих обстрілів.

Після численних обстрілів та бомбардування Олена разом із колегами та пораненими перебралися до заводу Ілліча. У тих жахливих умовах на заводі медичні працівники робили все можливе, залишаючись людьми, піклуючись про кожного, хто потребував допомоги.

Кожен день на заводі був випробуванням: медики не доїдали, майже не спали, але постійно були з пораненими. Медики ставили крапельниці, ін'єкції, перев'язки, операції велися до останнього. Олена з колегами намагалися вирватися з оточення, але з важко пораненими це було неможливо. П'ять разів міняли місце через постійні обстріли, ворог відстежував їх і закидав мінами. 12 квітня 2022 року всі потрапили в полон, і вибору не було: або смерть, або полон. Першими забрали чоловіків, потім поранених і жінок. Зневага, фізичний біль і допити стали реальністю. "Холодні купання", електрошокери, голод та побиття стали реальністю у XXI столітті. Але вони не здалися, трималися разом, підтримували один одного.

Олена – мати трьох дітей, дружина люблячого чоловіка, має двох онуків. Любов до родини допомагала триматися. Це надавало їй силу, не дозволило зламатися. Перед початком повномасштабного вторгнення Олена не тільки служила, а ще піклувалася про свою маму, яка хворіла на рак. Вона була для неї опорою та джерелом натхнення. Олена надавала їй медичну і психологічну

підтримку, робила все, щоб полегшити її біль. Та війна все змінила. Мама не дочекалася повернення Олени з полону, але її любов і сила залишилися в серці, підтримуючи в найважчі миті.

17 жовтня 2022 року відбувся обмін полонених жінок, Олена потрапила до списку – це стало другим днем народження. Коли Олена повернулася на територію України, відчуття було таке, наче знову почала дихати після довгої зупинки. Пройшовши реабілітацію, повернулася до свого шпиталю, де наразі продовжує працювати та надавати допомогу тим, хто цього потребує.

Нагороджена нагрудним знаком «Знак пошани», нагороджена відзнакою Міністра оборони України, нагороджена відзнакою Кіровоградської області «За мужність та відвагу» та медаллю «За милосердя та турботу».

Олена продовжує спілкуватися з бойовими подругами, з якими розділяла полон, біль і віру. Вони підтримують одна одну й надалі, розуміючи, що це їх спільна сила. Олена служить українському народові з гордістю.